

Ik word bang en verdrietig als ik dit wetsvoorstel lees. Werd Nederland niet ooit bezongen als “het land van duizend meningen, het land van nuchterheid”? Inmiddels begint het meer te lijken op Nederland, het land van duizend regeltjes. “Het land wars van betutteling, geen uniform is heilig”? De betutteling viert hoogtij, en 'het uniform' (van de leerplichtambtenaar) is heilig ten opzichte van in de ogen van de overheid blijkbaar incompetente ouders.

Als het thuisonderwijs dan toch op de schop moet, waarom deze vorm van onderwijs dan niet in de wet verankeren als volwaardige vorm van onderwijs? Een vorm waarvoor kinderen en ouders, net zoals voor alle andere vormen van onderwijs, op ieder moment in de schoolloopbaan kunnen en mogen kiezen. Niet alleen zolang het kind nog niet schoolgaand is geweest, maar ook en vooral wanneer het schoolsysteem tijdelijk of permanent niet blijkt te werken voor het kind in kwestie. Ook hybride onderwijs zou wat mij betreft mogelijk moeten zijn: een onderwijsvorm waarin een kind een of meerdere dagen school bezoekt en de overige dagen thuis werkt. Zeker ook gezien het feit dat de kantoortuin z'n langste tijd gehad lijkt te hebben en deeltijd thuiswerken waarschijnlijk een blijvertje is, is een dergelijke hybride onderwijsvorm een perfecte voorbereiding op het werkzame leven van later.

De coronacrisis brengt niet alleen veel onzekerheid en verdriet, maar ook waardevolle lessen voor hen die daarvoor openstaan. Als u uw oor te luisteren legt, zult u horen hoeveel kinderen juist geprofiteerd hebben van de weken dat de scholen gesloten waren. Ineens was er veel minder afleiding, veel meer focus, meer mogelijkheden om in eigen tempo en eigen tijd de leerstof onder de knie te krijgen. Ook introvertere kinderen, voor wie school an sich al een uitputtingsslag is, bloeiden op en liepen in plaats van een achterstand ineens een voorsprong op. Voor al deze kinderen zou niet de schoolplicht, maar het leerrecht geldend moeten zijn. Leren kan op zoveel meer manieren dan alleen klassikaal! Dat ziet het onderwijs zelf ook in, gezien de ideeën die bijvoorbeeld geopperd worden in het rapport van het Platform Toekomst van Arbeid (PTA). In dit rapport lees ik onder andere het voorstel om kinderen naast en na school ook nog eens te verplichten tot 360 uur “brede talentontwikkeling”. Waarom zo graag onze kinderen institutionaliseren? Wij als ouders gaan maar al te graag zelf aan de slag om onze kinderen te helpen hun talenten te ontwikkelen, alleen wordt er op dit hele kleine stukje aarde al het mogelijke gedaan om ons via wetten voor te schrijven dat wij dit vooral moeten overlaten aan professionals. Aan de leraren, maar als het aan het PTA ligt gaat zelfs dat nog niet ver genoeg en moeten kinderen ook na schooltijd begeleid worden door externen. Waar komt dit enorme wantrouwen tegenover ouders vandaan? Het zijn immers juist de ouders die alleen gedreven door liefde, passie en toewijding er alles aan zullen doen om hun kind(eren) te helpen zich zo goed mogelijk te ontwikkelen. Andere motieven komen in hun agenda niet voor: dat kan ook niet, want in tegenstelling tot de partijen in het reguliere onderwijs ontvangen zij voor hun inspanningen geen budget of vergoeding.

Wat zij wél ontvangen -als uw wetsvoorstel in deze vorm doorgaat- is een eisenpakket dat totaal niet aansluit bij thuisonderwijs en zodoende absoluut niet passend is. Hoe zou een ouder moeten aantonen dat hij/zij voldoende pedagogisch-didactisch bekwaam is om zijn of haar eigen kind iets bij te brengen? Wij kennen onze kinderen al jaren, lang vóórdat het thuisonderwijs officieel van start gaat, dus inmiddels weten we wel hoe we ons kind moeten uitdagen, (aan)leren, motiveren en bemoedigen. Ook is het heel jammer als het onderwijs alleen maar door één van de ouders gegeven zou mogen worden. Ouders hebben vaak verschillende expertises (de ene ouder is bijvoorbeeld heel technisch, de andere ouder spreekt naast Nederlands ook vloeiend Frans/Engels/Duits) en daarnaast kiezen thuisonderwijzers er vaak voor om zich aan te sluiten bij een netwerk van andere thuisonderwijzers, zodat men kennis met elkaar kan delen en kan deelnemen aan diverse gezamenlijke activiteiten.

Ik vind het erg jammer dat u thuisonderwijs lijkt te zien als een bedreiging in plaats van als een kans, en ik hoop van harte dat u deze visie wilt herzien. Probeer kinderen die juist goed gedijen bij thuisonderwijs niet in een keurslijf te stoppen, maar laat ook hen alstublieft in hun waarde.